

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 366/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca), a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Júlia Vestenicová, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 TdoV 3/2018 z 9. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a úhradu trov konania pred ústavným súdom a nezverejňovanie mena a priezviska.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-2T/14/2013 z 26. mája 2014 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 To 9/2014 z 26. novembra 2014 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“) bol sťažovateľ uznaný za vinného z nasledujúcich skutkov:

- zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (bod I prvostupňového rozsudku),

- zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona (bod II.1 prvostupňového rozsudku),
- obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a) a d) a ods. 5 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona (bod II.2 prvostupňového rozsudku),
- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a j) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona (bod II.1 druhostupňového rozsudku),
- obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona (bod II.2 druhostupňového rozsudku),
- obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona (bod II.5 prvostupňového rozsudku),
- obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona (bod II.6a prvostupňového rozsudku).

3. Za uvedené skutky bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona, ochranný dohľad vo výmere 3 rokov a podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 1. septembra 2011 trest prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona stal štát.

4. Zároveň bol v súlade s § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušený výrok o treste uložený sťažovateľovi rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4T/11/2012 zo 6. novembra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6To/147/2012 z 31. januára 2013, ktorým bol sťažovateľovi vymeraný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, keďže tento výrok vzhľadom na ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, stratil podklad.

5. V súlade s § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol sťažovateľ spolu s ďalšími 2 spoluobvinenými zaviazaný spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným manželom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] škodu vo výške 1889,99 eur, súkromnému podnikateľovi [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] škodu vo výške 4043,28 eur, poisťovni [REDAKOVANÉ] škodu vo výške 3170,49 eur, poisťovni [REDAKOVANÉ], škodu vo výške 26433 eur.

6. Sťažovateľ bol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 7. mája 2013 č. k. VII/1 Gv 221/1 1-885 pre skutok v bode 2 obžalobou právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2. písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

7. Proti druhostupňovému rozsudku podal sťažovateľ dovolanie zo zákonných dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku. Rovnako uplatnil ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, keďže vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom

prostriedku podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku. Dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu zamietnuté ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Vo všeobecnosti jadro argumentácie sťažovateľa smeruje voči najvyššiemu súdu v pozícii dovolacieho súdu, ktorý sa v napadnutom, podľa neho svojvoľnom uznesení nevysporiadal so všetkými skutočnosťami v dovolaní vo vzťahu k jeho osobe, ako aj vo vzťahu ku skutkom kladeným mu za vinu (bod 9 tohto uznesenia), pričom v dovolaní boli vytýkané procesné pochybenia uvádzané už v odvolaní, ktoré neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku a ktoré mali negatívny vplyv na postavenie sťažovateľa ako obvineného (bod 10 tohto uznesenia) a rovnako mali dopad aj na konečné rozhodnutie o vine a treste (bod 11 tohto uznesenia).

9. Vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd vyabstrahoval tieto argumenty:

a) námietky sťažovateľa namietajúce svojvoľnú, formalistickú a priam alibistickú argumentáciu dovolacieho senátu (o to viac, ak predkladal dovolaciemu súdu svoje vlastné rozhodnutia o totožných porušeníach, k akým došlo v prípade sťažovateľa, ktoré najvyšší súd neakceptoval) a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia (v odôvodnení absentujú odpovede na viaceré sporné otázky, najvyšší súd si so samotným odôvodnením nedal žiadnu väčšiu námahu, obmedzil sa na osvojenie si niektorých pasáží z predchádzajúcich rozhodnutí, je nespochybniteľné, že sám osebe nemal ani snahu o riadne preskúmanie dovolacích dôvodov);

b) v kontexte odignorovania dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolacím súdom sťažovateľ poukazuje na formálne odôvodnenie svojho rozhodnutia v dovolacom konaní a povrchný prístup najvyššieho súdu, keďže si „nedal námahu zodpovedne a riadne sa oboznámiť s obsahom spisového materiálu“. Tiež namieta jeho nepravdivé (súd prvého stupňa postupoval v súlade s riadne zisteným stavom) a zavádzajúce (označenie rozhodnutia odvolacieho súdu za erudované, precízne a podrobné) tvrdenia a neznalosť spisového materiálu v komplexnom znení;

c) za porušenie práva na spravodlivý proces považuje nekritické podporenie postupu súdu prvého stupňa vo vzťahu k zamietnutiu množstva navrhovaných dôkazov;

d) rozpor v právnom názore, čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) v súvislosti so zvukovými záznamami [tieto napriek svojej nezákonnosti boli prenesené z prvotného konania (okresný súd sp. zn. 4T/11/2012 v spojení s krajským súdom sp. zn. 6To/147/2012) do konania predchádzajúceho dovolaciemu konaniu], kým všeobecné súdy v rámci obnovy konania (uznesenie krajského súdu č. k. 3Tos/24/2020 z 27. februára 2020, ktorým bola zamietnutá sťažnosť voči uzneseniu okresného súdu č. k. 15Nt/44/2018 z 5. novembra 2019) konštatovali naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu, avšak dovolací súd nie;

e) sťažovateľ preto s určitosťou konštatuje, že najvyšší súd dovolacie konanie „odflákol“, pričom si nedal námahu oboznámiť sa s kompletným spisovým materiálom;

f) sťažovateľ vychádza z logickej úvahy, že ak pochybenie v prvotnom konaní predstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu, potom je nepochybné, že naplnenie dovolacieho dôvodu je prítomné

aj v samotnom dovolacom konaní, keďže konania sú vo vzájomnej previazanosti a sťažovateľovi bol vymeraný súhrnný trest.

10. Námietky týkajúce sa procesných pochybení, ktoré mali negatívny vplyv na postavenie sťažovateľa ako obvineného a ktoré predstavovali porušenie práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, predniesol sťažovateľ tak v dovolaní zo 17. novembra 2017 (s. 7 – 8), ako aj v ústavnej sťažnosti (s. 8 – 9, s. 15, s. 17 – 18):

- a) vykonanie hlavného pojednávania bez sťažovateľovej prítomnosti;
- b) opakovaný nesúlad medzi obsahom zápisníc a prepisom zvukového záznamu;
- c) súd nerozhodol o vznesených námietskach obhajcov proti postupu súdu a o námietskach zaujatosti;
- d) vypočutie chráneného svedka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „chránený svedok“);
- e) výsluchu chráneného svedka sa zúčastnil náhradný sudca, ktorý si však nesplnil svoju povinnosť a nezúčastňoval sa celého procesu;
- f) odobratie poznámok, ktoré tvorili prípravu obhajoby sťažovateľa, čím došlo k zmareniu obhajoby v podstatnej časti;
- g) „strohé“ odmietnutie vypracovaného znaleckého posudku a zamietnutie množstva sťažovateľom navrhovaných dôkazov.

11. Sťažovateľ rovnako predniesol námietky k procesným pochybeniam, ktoré mali dopad na konečné rozhodnutie o vine a treste v dovolaní (s. 9 – 10) a následne aj v ústavnej sťažnosti (s. 10 – 12), ktorých podstatou je absencia vykonaného dokazovania v kontexte formalistického odôvodnenia a ustálenia viny sťažovateľa (za skutok zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona) a to len na základe priznania [REDAKOVANÉ] (premietnutého v jeho Dohode o vine a treste), bez akéhokoľvek preverenia relevantných skutočností. [REDAKOVANÉ] nikdy nebol v konaní vypočutý ani prokurátorom, ani súdom. Súdy (prvostupňový a odvolací) žiadosti sťažovateľa o pripojenie spisu v trestnej veci odsúdeného [REDAKOVANÉ] nevyhoveli, ale ani nevysvetlili zamietnutie tejto žiadosti, pričom uvedenú žiadosť nemožno považovať za neopodstatnenú, resp. za zanedbateľnú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstata ústavnej sťažnosti je v dôvodoch založená na kritike arbitrárnosti argumentov a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia ignorovaním dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý mal byť podľa názoru sťažovateľa naplnený v dôsledku namietaného porušenia práv spravodlivého procesu a práva na obhajobu mnohými procesnými pochybeniami špecializovaného trestného súdu a najvyššieho (odvolacieho) súdu.

13. Ústavný súd sa zaoberal otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 7. februára 2020. Keďže ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. mája 2020 je zrejmé, že sa tak stalo až po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty [§ 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ktorej posledný deň pripadol na 7. apríl 2020. Aj napriek tomu možno ústavnú sťažnosť považovať za včas podanú práve s poukazom na § 1 písm. a) v spojení s § 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti

so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícií, podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (27. marca 2020) do 30. apríla neplynú.

14. V danom prípade k 27. marcu 2020 zo zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde neuplynulo ešte 12 dní (keďže posledný deň pripadol na 7. apríl 2020). Lehota v čase od 27. marca do 30. apríla 2020 neplynula (spočívala). Opäť začala plynúť 1. mája 2020 a uplynula 12. mája 2020. Vzhľadom na túto skutočnosť treba ústavnú sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. mája 2020, považovať za včas podanú.

15. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací súd neuznal za relevantnú ani jednu z uplatnených námietok z pohľadu naplnenia niektorého z dôvodov dovolania. Ústavný súd zároveň konštatuje, že v napadnutom uznesení z hľadiska jeho štruktúry najvyšší súd reagoval na námietky sťažovateľa systematicky či spoločne vo vzťahu k ostatným „*spoludovolatelom*“, alebo individuálne vo vzťahu k sťažovateľovi ku konkrétne uplatneným dovolacím dôvodom [§ 371 ods. 1 písm. c), h), i), § 374 ods. 3 Trestného poriadku].

16. Po oboznámení s obsahom ústavnej sťažnosti a jej príloh možno konštatovať, že jadro sťažnostných námietok v konaní pred ústavným súdom je opakovaním dovolacej argumentácie, a to bez dostatočnej ústavnoprávnej relevancie. Nielen podstatou konania pred ústavným súdom, ale najmä podstatou samotnej ústavnej sťažnosti by z hľadiska jej potenciálneho úspechu mala byť argumentácia majúca ústavný, a nie len zákonný rozmer (IV. ÚS 462/2021) V ústavnej sťažnosti ju však nebolo možné identifikovať. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018).

17. Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal zásadné porušenie práva na obhajobu spadajúceho pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorého kritika nenaplnenia dominovala aj v podanej ústavnej sťažnosti. Okrem tohto dovolacieho dôvodu sťažovateľ dovolaním napadol aj dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) a tiež podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku, ktoré však neboli predmetom v podanej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd, viazaný v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, tak mohol prihliadnuť len na takú argumentáciu, ktorá bola uvedená priamo v ústavnej sťažnosti, preto sa nimi z dôvodu zákonnej prekážky ďalej nezaoberal. V danom prípade neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 185/2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 81).

18. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia dovolacieho súdu v rozsahu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c). Uvedený prieskum realizuje v súlade so svojou novšou judikatúrou (IV. ÚS 546/2020). Z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) ide o prieskum obhajobného atribútu

spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí so všetkými otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (ktoré v ústavnom kontexte zodpovedajú základným právam podľa čl. 50 ods. 3 a 4 ústavy, ako aj širšiemu vymedzeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho korelátu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

19. Takou podstatnou otázkou potenciálne môže byť podľa okolností prípadu aj sťažovateľom nastolený kľúčový problém týkajúci sa namietaných procesných pochybení prvostupňového a odvolacieho súdu, pokiaľ sťažovateľ zastáva názor, že je v príslušnom smere prítomná arbitrárnosť časti odôvodnenia druhostupňového rozsudku (m. m. V. ÚS 546/2020, IV. ÚS 206/2020).

20. Na odobrenie záverov skôr konajúcich súdov dovolacím súdom musí ísť o vyrovnanie sa s dotknutou otázkou udržateľným spôsobom. Dovolací súd nemusí nevyhnutne dospieť k rovnakému spôsobu vyriešenia tejto otázky (stotožniť sa s obsahom a rozsahom vlastnej úvahy skôr konajúceho súdu o predmetnej otázke), najmä ak ju sám priamo neposudzuje, napríklad dovolací súd priamo neposudzuje (okrem výnimky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) otázky skutkové. Predmetná úvaha však musí byť v odôvodnení relevantne prítomná ako podklad jeho záverov, v čom je paralela s posudzovaním rovnakých okolností, teda spravodlivého procesu z pohľadu odôvodnenia súdneho rozhodnutia ústavným súdom (keď ochrancom ústavnosti je aj všeobecný súd, najmä najvyšší súd). Pre hodnotenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania na tomto základe k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej k výrokom dovolaními napadnutého rozhodnutia (IV. ÚS 491/2021).

21. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať ku skutkovej podstate skutočností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše, judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*)] pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014, I. ÚS 531/2017, IV. ÚS 155/2020, IV. ÚS 152/2021, IV. ÚS 463/2021).

22. Ústavný súd v posudzovanom prípade nezistil, aby z napadnutého uznesenia nebolo zrejmé, že sa zaoberal všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok ESLP vo veci *Boldea* proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že nedal konkrétnu a jednoznačnú

odpoveď na argumenty, ktoré boli pre výsledok prípadu rozhodujúce (čo predstavuje v posudzovanom prípade najmä namietané procesné pochybenia súdov nižších stupňov). Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia (predovšetkým zo s. 18 až 20, s. 21 až 22, s. 25, s. 29 až 32), najvyšší súd tu adekvátne z pohľadu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vysvetlil prieskum dostatočnosti a absencie arbitrárnosti pri odôvodnení kritických otázok odvolacím súdom (v nedeliteľnej súvislosti s odôvodnením súdu prvého stupňa) od primárne vlastného hodnotenia dôkazov, na ktoré nie je dovolací súd oprávnený. Taký postup zodpovedá vývoju novej judikatúrnej línie ústavného súdu odvievajúcej sa od nálezu vo veci sp. zn. IV. ÚS 546/2020.

23. Ústavný súd preto konštatuje, že dovolací súd sa dôsledne zaoberal konkrétnymi námietkami sťažovateľa v rámci tohto dovolacieho dôvodu, ktorými podľa názoru ústavného súdu odobril závery skôr konajúcich súdov ústavne udržateľným spôsobom a ktoré zrozumiteľne, logicky a adresne vysvetlil. Ústavnému súdu neuniklo pozornosť, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť namietajúcu porušenie základných práv (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy) aj proti prvostupňovému a druhostupňovému rozsudku, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 758/2016 z 8. novembra 2016 tak, že ju odmietol (voči druhostupňovému rozhodnutiu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a voči prvostupňovému rozhodnutiu z dôvodu nedostatku právomoci). Ústavný súd v predmetnej veci konštatoval, že najvyšší súd ako odvolací súd na odvolacie námietky reflektoval, vysporiadal sa s nimi a sťažovateľovi poskytol náležitú odpoveď v podobe argumentov majúcich logický charakter.

24. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd dodáva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež súčasťou práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (s odkazom aj na zásadu voľného hodnotenia dôkazov) nie je povinnosť súdu vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 218/00, II. ÚS 153/03, IV. ÚS 182/04, II. ÚS 25/07, I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014; Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, Pisano c. Taliansko z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 36732/97).

25. Nad rámec k námietkam sťažovateľa [(v bode 9 písm. d), e), f)] ústavný súd uvádza, že v zmysle § 382 Trestného poriadku otázka posúdenia a rozhodnutia o tom, či sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, v konečnom dôsledku prislúcha len najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu, ktorý nie je viazaný názorom ním podriadených súdov k týmto otázkam. Z toho dôvodu je táto námietka právne bezvýznamná.

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 99/2022).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v napadnutom uznesení dovolacieho súdu nevzhladol žiadne vybočenie z ústavnoprávných požiadaviek kladených na zachovávanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie či práva na obhajobu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu